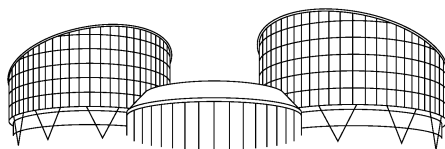

[Oversættelse]

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

TREDJE AFDELING

SAG A.A. mod SCHWEIZ

(Klage nr. 32218/17)

DOM

Artikel 3 • Udvisning • Tilbagesendelse til oprindelseslandet af en afghansk statsborger fra den etniske gruppe hazara, der har konverteret fra islam til kristendommen • Risiko for forfølgelse og dødsstraf • Ikke tilstrækkeligt seriøs ex-nunc-undersøgelse af følgerne af konverteringen

STRASBOURG

5. november 2019

ENDELIG

05-02-2020

Denne dom er endelig i medfør af Konventionens artikel 44, stk. 2. Der kan foretages mindre formelle ændringer i dommen.

I sagen A.A. mod Schweiz

har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (tredje afdeling), der har behandlet sagen i et kammer bestående af:

Paul Lemmens, *formand*,
Georgios A. Serghides,
Paulo Pinto de Albuquerque,
Helen Keller,
Alena Poláčková,
María Elósegui,
Erik Wennerström, *dommere*

og Stephen Phillips, *justitssekretær for afdelingen*,
efter at have voteret i lukket retsmøde den 8. oktober 2019
dags dato afsagt følgende dom:

PROCEDURE

1. Baggrunden for sagen er en klage (nr. 32218/17), der er rettet mod Det Schweiziske Forbund, som en afghansk statsborger, A.A. ("klager"), indbragte for Domstolen den 27. april 2017 i medfør af artikel 34 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder ("Konventionen"). Formanden for afdelingen har besluttet at hemmeligholde klagers identitet (regel 47, stk. 4, i Domstolens reglement).

2. Klager var repræsenteret for Domstolen ved M. Amato, juridisk konsulent fra foreningen SOS Ticino i Lugano. Den schweiziske regering ("Regeringen") var repræsenteret ved dennes repræsentant, A. Scheidegger, fra forbundsjustitskontoret.

3. Klager påstod navnlig, at hans udvisning til Afghanistan ville være en krænkelse af Konventionens artikel 3.

4. Dommeren ved Domstolen, der var udpeget til at træffe afgørelse om begæringerne om midlertidige retsmidler, besluttede den 5. maj 2017 at anvende regel 39 i Domstolens procesreglement og anmodede Regeringen om ikke at udvise klager til Afghanistan, mens sagen verserede for Domstolen.

5. Regeringen blev underrettet om klagen den 30. august 2017.

SAGENS BAGGRUND

I. DE FAKTISKE OMSTÆNDIGHEDER I SAGEN

6. Klager er født i 1996 og bosat i kantonen Ticino.

A. De faktiske forhold i Afghanistan ifølge klager

7. Klager er afghansk statsborger og stammer fra den etniske gruppe hazara i Ghazni-provinsen. Han stammer fra en søskendeflok på seks børn. Familien bekender sig til shiismen. Klager har ikke afsluttet den obligatoriske skolegang og skulle allerede som meget ung have arbejdet som pladesmed. Han har aldrig været i besiddelse af identitetspapirer og kender ikke sin nøjagtige fødselsdato.

8. Han forklarer, at han har haft problemer med de afghanske myndigheder på grund af, at han er konverteret til kristendommen og fordi han har uddelt eksemplarer af biblen til landsbyens beboere.

9. Klager fortæller, at der en dag i 2012 ankom politibetjente på hans bopæl, mens han var ude, og at de havde udspurgt hans mor om ham. Hans mor havde afvist, at han skulle være involveret i uddeling af bibler. Da klager kom hjem, indrømmede han imidlertid, at han havde konverteret, og han indrømmede de religiøse aktiviteter over for sin mor og bror, der tilskyndede ham til at flygte for at komme i sikkerhed.

10. Klager besluttede derefter at forlade Afghanistan og tog først til Iran og derefter til Tyrkiet. Efter ca. 1½ år henvendte han sig til en morbror, der gav ham de nødvendige midler til, at han kunne tage til Schweiz via Italien.

B. Vedrørende de faktiske omstændigheder, der er indtruffet i Schweiz

11. Klager ankom til Schweiz den 30. marts 2014. Han indgav samme dag en asylansøgning.

12. Den 9. april 2014, 19. december 2014 og 9. februar 2015 afholdt forbundskontoret for migration, *Office fédéral des migrations* (herefter: det statslige migrationssekretariat, *Secrétariat d'État aux migrations* [”SEM”]) samtaler med klager. Klager gjorde gældende, at han havde forladt Afghanistan på grund af den usikre situation i landet og konvertering til kristendommen.

13. SEM afviste klagers asylansøgning den 27. februar 2015 og beordrede, at han skulle sendes tilbage til Schweiz. Myndigheden gjorde navnlig gældende, at redegørelsen for årsagerne til asyl var overfladiske og upræcise. Dette var især tilfældet med hensyn til det tidspunkt, hvor klager vendte tilbage fra arbejde og hans mor og bror oplyste ham om, at politiet

havde været forbi, da han var eftersøgt for uddeling af bibler, hvilket skulle være årsagen til den påståede forfølgelse. Klager skulle have tilstået de faktiske forhold over for sine familiemedlemmer, der foreslog, at han skulle rejse væk. Da han ved flere lejligheder blev bedt om flere oplysninger om, hvad der skete på dette tidspunkt, havde klager blot oplyst, at hans mor og bror var bekymrede, og at han derfor skulle have forladt hjemmet. SEM bemærkede i øvrigt, at klager begrænsede sig til at gentage sine påstande, da han blev hørt en tredje gang om asylgrundene den 9. februar 2015. En person, der eftersøges af politiet, ville, ifølge SEM, bestemt være interesseret i at få flere oplysninger fra sin mor og bror om politiaktionen, navnlig om betjentene havde til hensigt at vende tilbage, hvornår de ville gøre det, og om de havde nævnt specifikke anklager. SEM bemærkede endvidere, at klager først nævnte væsentlige oplysninger under afhøringen den 19. december 2014. Han erklærede ved denne lejlighed, at han udmærket kendte de ti bud og uddybede sin viden om kristendommen med så mange begreber, som der forudsigeligt ville kunne spørges om under høringen. Under den første høring den 9. april 2014 begrænsede klager sig til gengæld til at erklære, at kristendommen tager afstand fra krig, mens koranen nærmere tilskynder til Jihad, og erklærede, at han ikke vidste andet på dette tidspunkt. Når han gentagne gange blev bedt om at forklare sådanne mangler, påstod klager kort og godt, at han, hvis han ikke kendte detaljerne i den kristne religion, ikke ville have været i stand til at tilnærme sig den pågældende tro. SEM lagde under disse omstændigheder til grund, at klagers viden om kristendommen var opnået i Schweiz alene med henblik på sagen. SEM anså derfor både klagers påstande om, at han var eftersøgt for uddeling af bibler og påstandene om konverteringen til kristendommen i Afghanistan som utroværdige. I denne henseende bemærkede myndigheden også modsigelser i forbindelse med modtagerne af de uddelte bibler, idet der under den første afhøring var tale om personer, som klager havde tillid til, og som han havde givet biberne til personligt, hvorimod han senere erklærede, at han hverken kendte modtagerne eller havde givet biberne personligt til tredjeparter.

14. Klager anfægtede i klagen af 30. marts 2015 til den føderale forvaltningsdomstol SEM's vurdering af de faktiske forhold. Klager gjorde med hensyn til de påståede forfølgelser gældende, at han ikke havde tid til at bede sin mor og bror om nærmere oplysninger, fordi han var tvunget til at flygte med det samme i frygt for sit liv. Med hensyn til tilnærmelsen til kristendommen henviste klager til, at han under den første høring havde forklaret, at han havde kendskab til denne religion. Han påstod i øvrigt, at han under den anden høring ikke udtrykte sig om dette emne på en så detaljeret måde, som SEM hævdede. Han havde desuden ikke modsagt sig selv med hensyn til modtagerne af de uddelte bibler. Han fremsendte forskellige dokumenter til den føderale forvaltningsdomstol, herunder et brev, der skulle være skrevet af hans far, og hvoraf det fremgik, at klagers

familie havde været tvunget til at forlade Afghanistan på grund af uddelingen af biberne, en dåbsattest, et brev om hans religiøse aktiviteter inden for et katolsk samfund i Schweiz samt en erklæring, ifølge hvilken han skulle have modtaget sakramenterne fra indvielsen i den kristne tro.

C. Dom afsagt af den føderale forvaltningsdomstol

15. Ved dom af 21. oktober 2016 afviste den forvaltningsdomstol klagers indbragte klage.

16. Med hensyn til uddelingen af biber henviser forvaltningsdomstolen først til, at klager ikke havde beskrevet en reel *modus operandi*, men at han havde begrænset sig til at hævde, at han havde hjulpet en ven med at lægge biberne foran dørene hos visse næsten tilfældigt udvalgte medborgere i håb om, at de ville læse dem. Udsagnene om de begivenheder, der havde foranlediget klager til at forlade landet, manglede ligeledes substans og var i mange henseender inkonsekvente.

17. Den føderale forvaltningsdomstol bemærkede ligeledes, at det snarere skulle lægges til grund, at klager var blevet konfronteret med spørgsmålet om konverteringen efter ankomsten til Schweiz, selv om det ikke på forhånd kunne udelukkes, at klager kunne have begyndt at interessere sig for kristendommen i sit hjemland. Der er til trods herfor ingen tvivl om, at klager havde kendskab til kristendommen. Henset til denne konstatering og de dokumenter, der er fremlagt i forbindelse med klageproceduren (dåbsattest, erklæring om sakramenterne fra indvielsen i kristendommen og brevet fra pastoren i Bellinzona), udtaler den føderale forvaltningsdomstol i modsætning til SEM, at den ikke agtede at rejse i tvivl om ægtheden af klagers konvertering.

18. Hvad angår konverterede afghaneres generelle situation bemærkede den føderale forvaltningsdomstol, at trosfriheden, der er sikret i den afghanske forfatning, virkede rent teoretisk og ikke kunne betragtes som en tilladelse til frafald fra den muslimske tro og omfavnelser af kristendommen. Afsværgelse af Islam vil blive betragtet som et trosfrafald, der under visse betingelser kan retsforfølges eller endda straffes med døden. Man skal dog huske på, at de afghanske myndigheder havde udtrykt forbehold for muligheden for at retsforfølge frafaldne, og at risikoen for forfølgelse for udøvelse af kristendommen i privatsfæren kunne sammenlignes med situationen i det centrale Irak, hvor den føderale forvaltningsdomstol tidligere havde konstateret, at der ikke sker nogen kollektiv forfølgelse. Det må imidlertid erkendes, at konvertering til kristendommen ikke alene vil kunne begrunde flygtningestatus.

19. Den føderale forvaltningsdomstol bemærkede efterfølgende, at der på grund af klagers individuelle situation ikke var nogen grund til at frygte, at han ville lide alvorlig skade på grund af konverteringen. Under hensyntagen til graden af offentlig eksponering i de religiøse, sociale,

professionelle og politiske sfærer - kriterier, der allerede var vedtaget for det centrale Irak og nu udvidet til Afghanistan - kom forvaltningsdomstolen til den konklusion, at klagers frafald ikke syntes at udgøre nogen problemer, idet konverteringen ikke skete i klagers hjemland, og idet klager kun havde givet udtryk for sin tro over for de allernærmeste slægtninge.

20. Den føderale forvaltningsdomstol fandt endelig, at tilbagesendelsen af klager var lovlig, mulig og med rimelighed eksigibel. Som SEM med rette fastholdt i sin beslutning, var princippet om non-refoulement ikke direkte gældende, da det kun beskytter personer med anerkendt flygtningestatus. Klager havde heller ikke på en troværdig måde påvist, at der var en konkret og alvorlig risiko for, at han i Afghanistan ville blive udsat for behandlinger i strid med Konventionens artikel 3. Selv om det er konstateret, at klager ifølge domstolens retspraksis ikke kunne tilbagesendes til sin oprindelsesregion (Ghazni-provinsen), var der en mulighed for intern tilflugt i Kabul, hvor han ganske vist aldrig havde boet, men hvor der boede onkler og fætre fra det samme distrikt som klager, og som var kommercielt aktive (taxavirksomhed og systue). Det er ikke særligt relevant, at klager ikke havde haft kontakt med dem, siden han forlod Afghanistan, og aldrig havde været i deres hjem i Kabul, eftersom han kendte deres adresse. Klagers konvertering til kristendommen var heller ikke afgørende, da klager konverterede i Schweiz og ikke siden har kontaktet sine familiemedlemmer i Afghanistan. Der henvises endvidere til, at klager var ung, ved godt helbred, kunne læse og skrive og havde erhvervs erfaring som pladesmed, og at der dermed var særligt gunstige betingelser for hans tilbagevenden til Kabul.

[...]

RETLIGE BETRAGTNINGER

I. OM DEN PÅSTÅEDE KRÆNKELSE AF KONVENTIONENS ARTIKEL 3

28. Klager påstod, at hans tilbagesendelse til Afghanistan ville være en krænkelse af Konventionens artikel 3, der har følgende ordlyd:

”Ingen må underkastes tortur og ej heller umenneskelig eller vanærende behandling eller straf.”

29. Regeringen gør indsigelse mod denne påstand.

A. Om antagelse til realitetsbehandling

30. Idet det bemærkes, at dette klagepunkt ikke er åbenbart ugrundet i henhold til Konventionens artikel 35, stk. 3, litra a), og at det ikke kommer i konflikt med nogen anden afvisningsgrund, erklærer Domstolen, at det kan antages til realitetsbehandling.

B. Om realiteten

1. Parternes påstande

a) Klager

31. Klager hævder, at han, hvis han sendes tilbage til Afghanistan, vil blive udsat for umenneskelig og nedværdigende behandling på grund af hvervning af proselytter og konvertering til kristendommen. Han understreger, at der ikke er rejst tvivl om konverteringen ved den føderale forvaltningsdomstol, og at han, i modsætning til, hvad de interne myndigheder hævder, konverterede i Afghanistan. Han henviser til, at hans forældre ligeledes var nødt til at flygte til Iran på grund af hans handlinger. Han hævder i øvrigt, at han ikke har nogen kontakt med sine onkler og fætre i Kabul, og at han ikke længere ville kunne have kontakt med dem, efter at han er konverteret, idet han ville blive opfattet som en "forræder". Han gør i øvrigt gældende, at en tilbagesendelse til Kabul ikke er en mulighed på grund af hans kristne tro og den generelle sikkerhedssituation der. Endelig henviser klager til tredjepartens bemærkninger (nedenstående præmis 38).

b) Regeringen

32. Regeringen påpeger, at klager ikke fremlagde nye beviser, at han ikke fremsatte nye argumenter, og at han ikke fremlagde beviser for proceduremæssige mangler på nationalt plan, der kunne retfærdiggøre en anden vurdering af de faktiske omstændigheder fra Domstolens side. Bevisværdien af det brev, der skulle være skrevet af klagers far, er tvivlsom. Brevet er det eneste bevis for klagers hvervning af proselytter i Afghanistan, og det ser ud til, at den eneste person, der kender årsagerne til flugten, der er oplyst til schweiziske myndigheder, og konverteringen, skulle være klagers far, der i mellemtiden ligeledes har forladt Afghanistan og er rejst til Iran. Det er efter Regeringens mening usandsynligt, at klagers far, der er shiamuslim, skulle hjælpe sin konverterede søn. Det forekommer derfor "meget tvivlsomt", at forfatteren af brevet reelt skulle være klagers far.

33. Endvidere påpeger regeringen, at SEM og den føderale forvaltningsdomstol efter høring af klager konkluderede, at klager ikke konverterede i hjemlandet. Denne konstatering blev bekræftet dels af sandsynligheden for klagers påstande om de begivenheder, der havde fundet

sted i Afghanistan. Dels af brevet fra pastoren i Bellinzona af 14. december 2015, hvori det var anført, at klager ikke havde kendskab til kristendommens principper, og at det derfor havde været nødvendigt (tre år efter afrejsen fra Afghanistan) at lade ham indgå i et forløb med indvielse i den kristne tro.

34. Regeringen bemærkede også, at den føderale forvaltningsdomstol anerkendte klagers konvertering på stedet, og at den efterfølgende, som anbefalet i UNHCR's retningslinjer, foretog en *ex nunc*-vurdering af de risici, som klager ville kunne løbe ved tilbagesendelse til Afghanistan. Regeringen henviser ligeledes til, at den føderale forvaltningsdomstol havde konkluderet, at der ikke var nogen kollektiv forfølgelse af kristne i Afghanistan, og at de afghanske myndigheder havde udtrykt forbehold over for retsforfølgelse af frafaldne. Hertil kom, at klager ikke havde konverteret i hjemlandet, og formentligt kun havde talt om sine religiøse overbevisninger med sine nærmeste.

35. For så vidt som klager gør indsigelse mod at blive sendt tilbage til Kabul og understreger, at han ikke har nogen kontakt med familiemedlemmerne, der er bosiddende i denne by, og at de ikke ville være i stand til at støtte ham og ikke ville gøre det på grund af hans konvertering, påpeger Regeringen, at dette punkt var blevet "detaljeret undersøgt" af de nationale myndigheder, og at det ikke tilkommer Domstolen at lade sin egen vurdering af de faktiske forhold træde i stedet for vurderingen fra de nationale domstole, der står bedre med hensyn til at vurdere de beviser, der fremlægges for dem.

36. Regeringen påpeger i øvrigt, at klager ikke forklarer, hvordan de nationale domstole skulle have undladt at behandle hans anmodning om asyl på en detaljeret og upartisk måde; klager fremførte navnlig ikke bevis for proceduremæssige mangler på nationalt plan, som dermed skulle kunne retfærdiggøre en anden vurdering af de faktiske forhold fra Domstolens side.

37. Regeringen vurderer endelig, at klager ikke har bevist, at der eksisterer en personlig risiko, som han ville blive udsat for ved tilbagesendelse til Afghanistan.

c) Tredjepart

38. ADF International har givet oplysninger om konvertitters situation i Afghanistan og bemærket, at de ikke kunne påberåbe sig den trosfrihed, der sikres ved international lov. Juridisk set ville en persons konvertering fra islam til kristendom, der betegnes frafald, være i strid med national lov, og den pågældende ville kunne retsforfølges og idømmes straf, undertiden ligefrem dødsstraf. Forfølgelsen af kristne i Afghanistan skulle samfundsmæssigt have nået et alvorligt niveau. Udbredt frygt og trusler skulle have trukket mørke skyer over det kristne samfund. De kristne skulle

i frygt for at blive dræbt være tvunget til at leve i skjul i hele Afghanistan uden noget sted, hvor de kunne udøve deres religion.

2. Domstolens bemærkninger

a) Gældende generelle principper

39. Domstolen henviser regelmæssigt til, at de kontraherende stater i medfør af et almindeligt accepteret internationalt princip og uden at dette berører forpligtelser affødt for dem af traktater, herunder Konventionen, har ret til at kontrollere ikke-statsborgeres indrejse, ophold og udsendelse. Udvisning af en udlænding fra en kontraherende stat kan imidlertid rejse et problem i forhold til artikel 3, og den pågældende stat kan dermed ifalde erstatningsansvar i henhold til Konventionen, når der er alvorlig grund til at antage, at den pågældende person ved udvisning til destinationslandet der vil kunne løbe en reel risiko for at blive udsat for en behandling, der strider mod artikel 3. I dette tilfælde indebærer artikel 3 en forpligtelse til ikke at udvise den pågældende person til dette land (*F.G. mod Sverige* [Storkammeret], nævnt ovenfor, præmis 111).

40. For at fastslå, om der foreligger seriøse og konkrete årsager til at antage, at den pågældende person løber denne reelle risiko, må Domstolen ikke undlade at undersøge situationen i destinationslandet i henhold til kravene i artikel 3. I henhold til disse krav skal den mishandling, som klager påstår, at han vil blive udsat for i tilfælde af udsendelse, frembyde et minimum af alvor for at falde ind under anvendelsesområdet for artikel 3. Bedømmelsen af dette minimum er relativ. Den afhænger af samtlige omstændigheder i sagen (*F.G. mod Sverige* [Storkammeret], nævnt ovenfor, præmis 112).

41. Hvis klager endnu ikke er udvist, skal den dato, der lægges til grund for vurderingen, være datoen for Domstolens behandling af sagen (*F.G. mod Sverige* [Storkammeret], nævnt ovenfor, præmis 115).

42. Når der har været en national procedure, falder det ikke ind under Domstolens beføjelser at anvende egen bedømmelse af forholdene i stedet for de nationale domstoles bedømmelse, da det i princippet er op til de nationale myndigheder at vurdere de af dem indhentede informationer. De nationale myndigheder står i princippet bedst i forhold til at vurdere de faktiske forhold og navnlig vidners troværdighed, idet de har haft mulighed for at se, undersøge og vurdere den pågældende persons adfærd (*F.G. mod Sverige* [Storkammeret], nævnt ovenfor, præmis 118). Domstolen må imidlertid anse det for godtgjort, at den vurdering, der er foretaget af myndighederne i den pågældende kontraherende stat, er fyldestgørende og tilstrækkeligt dokumenteret af interne oplysninger og oplysninger fra andre troværdige og objektive kilder (*X mod Nederlandene*, nr. 14319/17, præmis 72, 10. juli 2018).

43. Ved vurderingen af, om der foreligger en reel risiko for mishandling, skal Domstolen anvende strenge kriterier (*Saadi mod Italien* [Storkammeret], nr. 37201/16, præmis 128, EMD 2008). Vurderingen skal fokusere på de forventede konsekvenser af klagers udvisning til destinationslandet under hensyntagen til den generelle situation i det pågældende land og omstændighederne for den pågældende person (*F.G. mod Sverige* [Storkammeret], nævnt ovenfor, præmis 115).

44. Det tilkommer i princippet klager at fremlægge oplysninger, der kan bevise, at der er seriøse grunde til at antage, at han, hvis den anfægtede foranstaltning gennemføres, vil være udsat for en reel risiko for behandlinger, der strider mod artikel 3. Der skal i denne henseende henvises til, at en del af spekuleringen er forbundet med den forebyggende funktion i artikel 3, og at der ikke er tale om at kræve, at de pågældende personer skal fremlægge et sikkert bevis for deres påstande om, at de vil være udsat for forbudte behandlinger (*X mod Nederlandene*, nævnt ovenfor, præmis 74). Når sådanne oplysninger fremlægges, tilkommer det regeringen at fjerne enhver tvivl i forhold hertil (*Saadi*, nævnt ovenfor, præmis 129).

45. Man kan som hovedregel ikke vurdere, at asylansøgeren har løftet bevisbyrden, så længe han ikke - for at påvise eksistensen af en individuel og dermed reel risiko for mishandlinger, som han ville blive udsat for i tilfælde af udvisning, - har forelagt en begrundet udtalelse, der gør det muligt at skelne mellem hans situation og de generelle farer, der findes i destinationslandet. Dette krav lempes imidlertid under visse omstændigheder, for eksempel når asylansøgeren påstår at høre til en gruppe, der systematisk udsættes for mishandling (*J.K. m.fl. mod Sverige* [Storkammeret], nr. 59166/12, præmis 91-98, 23. august 2016).

b) Anvendelse af de generelle principper i den foreliggende sag

46. Domstolen er af den opfattelse, at det på baggrund af de oplysninger, som den har til rådighed, ikke er nødvendigt at sætte spørgsmålstejn ved dens vurdering, der er gentaget flere gange, om, at den generelle voldssituation i Afghanistan ikke alene kan forhindre enhver tilbagesendelse til dette land (*E.P. og A.R. mod Nederlandene* (dec.), nr. 43538/11 og 63104/11, præmis 80, 11. juli 2017, og de citerede referencer).

47. Domstolen vil derfor bestræbe sig på at kontrollere, om klagers personlige situation er således, at tilbagesendelsen ville være i strid med Konventionens artikel 3.

48. Det fremgår af sagsakterne i den foreliggende, at klager blev afhørt af SEM tre gange, og at han hver gang nævnte, at han havde konverteret til kristendommen. Myndigheden spurgte ham i denne henseende navnlig om hans første kontakt med denne religion, den lære, han havde udledt af den, samt hvordan han havde levet med sin tro i Afghanistan, og konkluderede imidlertid, at klagers påstande var utroværdige. Den føderale forvaltningsdomstol fandt, at det ikke kunne udelukkes, at klager havde

været interesseret i kristendommen i sit hjemland, men at det snarere skulle lægges til grund, at konverteringen havde fundet sted i Schweiz. Der var ingen tvivl om, at klager havde en vis viden om kristendommen. Henset til denne konstatering og de dokumenter, der blev forelagt under klageproceduren, udtalte den føderale forvaltningsdomstol i modsætning til SEM, at den ikke agtede at rejse tvivl om ægtheden af klagers konvertering. Domstolen ser ingen grund til at afvige fra denne vurdering. Den er ligeledes enig i de nationale myndigheders konklusioner om begivenhederne i Afghanistan, idet den ikke er overbevist om klagers argument om, at han allerede havde konverteret inden flugten og at han skulle være eftersøgt på grund af hvervningen af proselytter.

49. De schweiziske myndigheder blev dermed konfronteret med en konvertering *på stedet*. De skulle i henhold til Domstolens praksis kontrollere, om klagers konvertering var sandfærdig og havde nået en tilstrækkelig grad af styrke, alvor, kohærens og betydning, før de skulle undersøge, om klager ville blive udsat for risikoen for en behandling i strid med Konventionens artikel 3 i tilfælde af tilbagevenden til Afghanistan ((*F.G. mod Sverige* [Storkammeret], nævnt ovenfor, præmis 144)

50. Domstolen henviser til, at det fremgår af oplysningerne om situationen i Afghanistan, der er beskrevet ovenfor (jr. afsnittet ”National ret og relevante internationale dokumenter”), at afghanere, der har konverteret til kristendommen eller er mistænkt for det, er udsat for en risiko for forfølgelse fra forskellige grupper. Disse forfølgelser kan også antage en statslig form og føre til dødsstraf, der stadig anvendes i Afghanistan (jf. ligeledes *Pa mod Frankrig* (dec.), Nr. 45269/07, 23. marts 2010).

51. I overensstemmelse med UNHCR's vejledende principper for international beskyttelse af asylansøgere baseret på religion opfordres den pågældende myndighed til fra sag til sag at vurdere, om en udlænding på en troværdig måde har godtgjort, at konverteringen på stedet er oprigtig i denne henseende, og at den er baseret på reelle og personlige religiøse overbevisninger. Dette indebærer en vurdering af de omstændigheder, hvorunder konverteringen fandt sted, og om det kan forventes, at klager vil leve med sin nye tro efter tilbagevenden til oprindelseslandet (*F.G. mod Sverige* [Storkammeret], nævnt ovenfor, præmis 145).

52. Regeringen har i sine bemærkninger redegjort for, at de schweiziske myndigheder i overensstemmelse med UNHCR's retningslinjer havde foretaget en *ex nunc*-vurdering af de risici, som ansøgeren måtte løbe personligt i tilfælde af tilbagevenden til Afghanistan. Det skal dog bemærkes, at den føderale forvaltningsdomstol, som den eneste retslige myndighed, der har behandlet sagen, ikke i sin dom af 21. oktober 2016 behandlede den måde, hvorpå klager manifesterede sin kristne tro i Schweiz, eller hvordan han havde til hensigt fortsat at manifestere den i Afghanistan, hvis beslutningen om udvisning blev gennemført. Retten formodede blot generelt, at klager ikke ville støde på noget problem hos

sine onkler og fætre i Kabul, da han kun havde givet udtryk for sin tro over for sine allernærmeste slægtninge, som onklerne og fætrene ikke er en del af i betragtning af den beskrevne situation (jf. navnlig præmis 31). Med andre ord ville klagers tilbagevenden ikke være et problem, da hans familie i Kabul ikke er bekendt på hans konvertering.

53. Efter Domstolens opfattelse falder dette argument, der mildest talt forekommer modstridende, ikke ind under en stringent og dybtgående undersøgelse af omstændighederne i den konkrete sag.

54. Der er intet i sagsakterne, der tyder på, at klager blev udspurgt om, hvordan han levede med sin tro i Schweiz siden sin dåb og kunne fortsætte med at leve med den i Afghanistan, især i Kabul, hvor han aldrig havde boet og afviser at kunne opbygge en fremtid. For at komme til en anden konklusion end SEM om spørgsmålet om konvertering skulle den føderale forvaltningsdomstol have behandlet sagen ud fra disse punkter, for eksempel ved hjælp af en henvisning til myndighed i første instans eller ved at forelægge klager en liste over spørgsmål, navnlig om hans måde at udtrykke troen på siden dåben i Schweiz og om hans intention om at udøve troen i Afghanistan. Dette var dog ikke tilfældet, idet dommen af 21. oktober 2017 var tavs om emnet (*a contrario*, jf. *A. mod Schweiz*, nr. 60342/16, 19. december 2017, præmis 43-46, om tilbagesendelse af en konverteret til Iran, hvor Domstolen anså de nationale myndigheders behandling som tilstrækkelig).

55. For Domstolen indebærer forklaringen fra den føderale forvaltningsdomstol, hvorefter klagers tilbagevenden til Kabul ikke ville være problematisk, fordi han kun havde delt hans tro med de allernærmeste slægtninge, selvom retten har vedgået, at klagers konvertering skulle være oprigtig, at han ved tilbagevenden ville være tvunget til at ændre sin sociale adfærd for at afgrænse sin nye tro til det strengt private område. Det fremgår tydeligt af de konsulterede kilder, at en frafalden ikke frit kan udtrykke sin tro i Afghanistan. Den pågældende skulle være tvunget til at leve i en løgn og kunne være tvunget til at give afkald på kontakt med andre mennesker fra samme trosretning af frygt for at blive opdaget. Den schweiziske føderale forvaltningsdomstol har i øvrigt i en referenceafgørelse, der blev offentliggjort kun få måneder efter den dom, der blev afsagt i nærværende sag, selv vedgået, at daglig hemmeligholdelse og benægtelse af inderste overbevisninger i det afghanske konservative samfund i nogle tilfælde ville kunne klassificeres som et uudholdeligt mentalt pres (præmis 22 ovenfor). Når det er sagt, kunne retten ikke, uden først at forsøge at få oplyst, hvordan klager skulle udøve sin nye religion i Afghanistan, kræve, at han nøjes med at skjule sin tro i Kabul, idet det endnu en gang understreges, at hans onkler, der formodes at ville modtage ham, ikke ville ikke være bekendt med hans frafald.

56. Ud over ovenstående stammer klager, der formodentligt stadig var mindreårig ved afrejsen fra Afghanistan, fra en del af Hazara-samfundet, et

samfund, hvor der er en vis grad af forskelsbehandling på trods af den afghanske regerings indsats (*A.M. mod Nederlandene*, nr. 29094/09, præmis 86, 5. juli 2016). Selv om klager ikke specifikt har påberåbt sig sin etniske oprindelse til støtte for asylansøgningen, og denne faktor ikke er afgørende for sagens udfald, kan Domstolen ikke helt ignorere dette, der ikke er kommenteret i den nationale afgørelse (*F.G. mod Sverige* [Storkammeret], nævnt ovenfor, præmis 127).

57. Selv om de nationale myndigheder er bedst egnede til at vurdere de faktiske forhold og klagerens troværdighed (jf. præmis 42 ovenfor), forekommer sammenligningen med situationen i det centrale Irak, der er foretaget af den føderale forvaltningsdomstol (jf. præmis 19 ovenfor) så meget mere problematisk, da den ikke understøttes af internationale rapporter, der kommenterer situationen i Afghanistan for personer, der er konverteret til kristendommen.

58. Domstolen konkluderer, samtidigt med at den vedgår, at klager, der stammer fra den etniske gruppe hazara, har konverteret i Schweiz fra islam til kristendom, og at han derfor sandsynligvis tilhører en gruppe personer, der af forskellige grunde, kunne udsættes for en risiko for behandling i strid med Konventionens artikel 3 ved tilbagesendelse til Afghanistan, at den føderale forvaltningsdomstol ikke havde foretaget en tilstrækkeligt seriøs *ex-nunc*-undersøgelse af følgerne af konverteringen.

59. Der ville herefter foreligge en krænkelse af Konventionens artikel 3, hvis klager udvises til Afghanistan.

[...]